

Спомини про Івана Франка.

Мартин в пам'яті.

З Іваном Франком познавкомся я в жовтні 1873 р. у Львові, де ми вже „зрід.“ з'єднали на університет — він з Дрогобича, а я з Бережан, — і небагато стали щирими товаришами. Не знаю, що нас притягнуло так скоро до себе, чи однакові жоні і веселі вдачі, чи мовні спільноті ідей і смаки до письменства з тавім значінням, що Франко, поміркувавши ще якогмааліст свої твори в „Друж.“, зрештою до Львова вже в мирною інтелігенція, а я був ерестратієм любителем української, тоді ще такої вбогої, літератури. Ми вступили яко члони до „Академ. Кружка“, хоч жовтін не були могофільми, а злиба тільки „етимологами“ та ере тім рішучим прихильниками нової народної мови, — і записали ся між иншим та кож на збірках української літератури, де зустрі з Іваном Білецьким, Михайлом Павликом, Леонідом Зацінським, Омеляном Калитовським і инш. Були великі видільні слухачами цих збірків, правильно здавали курсові іспити з історії рідного письменства і слова в бакалавр зносинах з проф. Омеляном Огірковичем та через те і звачко від його вказавши, в „Акад. Кружку“ ми завсідні з Франком держали ся разом, матав приютивши спільно при укладі і виданні літер. збірника „Дві-стороння“, при виданню достижисловки „Другь“, котрий одісла до усунення так зв. „дзичч“ став виданята ся частю українською мовою. Між нами, студентами університету, Франко, розуміється, був передовиком і ми всі клонили голови перед його великим талантом. Але він з сего приводу не відстав ся віду і був сувороти нас усіх жовсім значайній.

З вприводи нової вдачі, великі дотепний і багрий, не відказував ся від ніжкої роботи; а навіть, коли в „Академ. Кружку“ виставлено-любители його довжичайній твор в часів князь-ським, прачав на себе роль і відіграв її зовсім правично.

Ми обидва жили в близькомі власників. Я звичкою дуже часто до нього; він мешкав тоді (в 1873—1876 рр.) на першій поверсі в кам'яній, положений в тім місці, де тепер містять ся „Центральна каварня“, разом з М. Павликом і Ярославом Рошковичем. А коли спільно ся шкільний рік, на всі рази вибрала ся в околишній Долинщина, де жили родичі Рошковича та де Франко вже влікомив: були у Веліжці, Долині, Вижкові, Сеничолі і ин., всюди по кілька днів, а найдовше в Сеничолі у місциного священника о. Юліана Огірковича, батька д-ра Володимира Огірковича. До нас впривучав ся наш товариш з „Акад. Кружка“ товаришней радник двора Антін Дольницький, Михайло Вагальович (братичч Івана В ча, автор історичного описування „Домки Романа“ і ин.) та ще дитя, так що ми творили осаджний гурток. У о. Огірковича пробули ми з тижнем. Сам господар був всімми свідатичний, товаришський і бакалукчий, а притім дуже розумний чоловік. Шкіль день нас не відступав, а коли по вечері ми легали спати, де нам на долівці вигідно ставало, він бувало кладе ся в серпанній пражі нас і ми розмовляємо про всілякі наші народні справи. А ся розмова мала ся так, що ми говоримо, а господар всею веречить. Ма, а Франко вприводітим умовили найбільшійшим до кади, инши розговорювали, щоби веречити

